

DRIE MANIEREN

om hoop te oefenen

Door: bisschop Van den Hende

In Rome begon op maandag 28 april het bedevaartprogramma van de Rotterdamse pelgrims met een catechese van bisschop Van den Hende. In de Friezenkerk sprak de bisschop sprak over de christelijke hoop.

Paus Franciscus heeft dit Heilig Jaar als thema meegegeven: pelgrims van hoop. Wij zijn onderweg van de wieg tot het graf en in die zin op reis door het leven, om uiteindelijk in het eeuwig leven de Heer zelf te mogen ontmoeten. We zijn pelgrims, want op weg naar onze eindbestemming bij de Heer.

De brief die paus Franciscus schreef voor het Heilig Jaar heeft als titel: de hoop wordt niet teleurgesteld (Spes non confundit). Het zijn woorden van de apostel Paulus uit de Romeinenbrief: "De hoop wordt niet teleurgesteld want Gods liefde is in ons hart uitgestort door de Heilige Geest, die ons wordt geschonken" (Romeinen 5, 5). De christelijke hoop heeft niet te maken met alleen maar wat we zelf kunnen opbrengen. Het is evenmin een kwestie van karakter. Soms zeggen mensen: ik ben een hoopvol mens, dat heb ik van mijn moeder of van mijn vader. Maar dat is niet genoeg als het gaat om de christelijke hoop. Want christelijke hoop is niet los van God verkrijgbaar.

HET GOEDE DOEN

Christelijke hoop is geworteld in de persoon van Jezus Christus die gestorven en verrezen is. Wij mogen ons oefenen in de hoop die Christus is. We mogen tekens van hoop zien waar mensen in kracht van de Geest het goede doen, ook al lijkt het zinloos of slechts een druppel op de gloeiende plaat. Het is het goede werk van Christus zelf. Om als leerlingen van Christus een teken van hoop

te kunnen zijn, zijn drie dingen belangrijk.

(1) Dat je trouw blijft aan het gebed en aan het vieren van de sacramenten. (2) Dat je je durft te verdiepen in het geloof, onder andere om ervan te kunnen vertellen en getuigen. (3) Dat je je hart laat spreken als het gaat om naastenliefde en caritas. Kortom: de drievoudige zending van de Kerk, waar we allemaal een deel van mogen oppakken: het vieren (liturgie), het leren (in catechese en verkondiging het geloof ontvangen en verspreiden) en caritas en diaconie (dienen van de ander in de naam van Jezus).

GESLOTEN DEUREN EN RAMEN

Zo, zegt paus Franciscus, kunnen we niet alleen de hoop ontvangen maar ook zelf een teken van hoop worden. Iemand vraagt: waarom ga jij nog steeds naar die buurvrouw, ze moppert alleen maar, geen wonder dat ze eenzaam is. En dan kunnen wij zeggen: toch ga ik naar haar toe, want Jezus vraagt mij om een teken van hoop te zijn en die barrière van het gesloten hart te doorbreken, zoals Jezus zelf deed als de verrezen Heer (Johannes 20, 19-31). De deuren en ramen waren door de apostelen dichtgedaan, omdat zij bang waren ook opgepakt te worden en gekruisigd. Maar de verrezen Heer komt binnen en zegt: vrede zij u. U kunt daar misschien aan denken als u met hoop en liefde weet door te dringen in de gesloten kamer van een mens die eenzaam is. Ook dan zegt u door er te zijn in Christus' naam: vrede zij u. ►

**'Wij mogen
ons oefenen
in de hoop die
Christus is'**

Paus Franciscus heeft ons in zijn brief voor het Heilig Jaar gevraagd om 'bewegingen van hoop' te maken naar zieken, naar jongeren en ouderen die eenzaam zijn, naar vluchtelingen en vreemden, naar armen. Je hart openzetten en zien wat de Heer je ingeeft te doen.

HOOP STAAT ONDER DRUK

Het gaat er om als christenen werkelijk een teken van hoop te zijn en ook in de naam van de Heer die hoop te verspreiden. Kunnen we ons daarin oefenen? Immers, een beroemd document uit het Tweede Vaticaans Concilie (60 jaar geleden) over de Kerk in de wereld, begint met heel reëel te zeggen dat de vreugde en de hoop, het leed en de angst van de hedendaagse mens [...] ook onze vreugde en hoop, leed en angst zijn als Christus' leerlingen. Er is niets echt menselijks of het vindt weerklink in ons hart (pastorale constitutie *Gaudium et Spes*, artikel 1). We moeten eerlijk zeggen dat we deel zijn van de wereld, al gaan we er niet in op. Hoop staat vaak onder druk. Ook wij delen zoals alle andere mensen in angst en teleurstelling en in moeilijkheden. En toch is de christelijke hoop niet een nooduitgang, maar de weg ten leven.

HOOP INOEFENEN

Paus Benedictus XVI noemt in de encycliek *Spe salvi* drie manieren om de hoop in te oefenen. Op de eerste plaats

'Het gesprek met God maakt ons hart open en als het maar op een kiertje staat, zal God in het gebed ons hart verder open maken'

door steeds opnieuw te bidden. Het gesprek met God maakt ons hart open en als het maar op een kiertje staat, zal God in het gebed ons hart verder open maken. Hoe oefenen wij de hoop? Paus Benedictus zegt door allereerst te blijven bidden en zo je hart te openen voor God en voor je naasten en dan niet alleen ontvankelijk te zijn voor de hoop, maar ook een instrument van hoop te kunnen worden. Ook de tweede manier om de hoop te oefenen, zegt paus Benedictus, is heel belangrijk en vele heiligen hebben het ook gedaan. Dat is namelijk door mee te werken met het Koninkrijk van God. Wij kunnen aan de groei van

het Koninkrijk van God meewerken, zoals vele heiligen gedaan hebben door eindeloze liefde voor de naaste, door getuigenis af te leggen van je geloof aan mensen die vragen stellen en ook door werkelijk te blijven bidden en te vieren.

In de derde plaats kunnen we oefenen in hoop door onze voorbereiding op het laatste Oordeel. Dat perspectief van het oordeel schrikt ons misschien vaak af, maar laat het niet tot uitstel leiden. Denk nu al elke dag na over je geweten, over de hoop die in je leeft en hoe Gods rechtvaardigheid veel in ons hart kan rechtzetten. En dat Gods rechtvaardigheid altijd hand in hand gaat met zijn barmhartigheid.

PELGRIMS VAN HOOP

Onze hoop is Christus zelf, die gestorven en verzezen is. We kunnen die hoop van Christus niet alleen voor onszelf houden, maar moeten die delen met alle mensen van goede wil. Zo kunnen wij als Kerk een instrument zijn van God in de wereld van nu. En als we die hoop onder druk zien staan, laten we dan groeien in hoop door te blijven bidden om openheid tot God en de naasten, door mee te blijven werken aan het rijk van God door concrete daden en woorden van barmhartigheid en liefde. En door ons nu al voor te bereiden op de ontmoeting met God als het oordeel over je wordt uitgesproken. Vertrouw dan op Gods rechtvaardigheid en vraag om zijn barmhartigheid en probeer nu al te leven als een kind van God, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis (Genesis 1, 26-27).

Ik wens u als pelgrims van hoop veel succes om daarin te groeien. Als Kerk hebben we elkaar nodig om elkaar te bemoedigen. We zijn geroepen door de Heer om pelgrim van hoop te zijn. Daar ben je je hele leven mee bezig en ik hoop dat Gods geestkracht ons daartoe in staat stelt. ■

Beeld: Ramon Mangold

Scan de QR-code voor de volledige tekst van de catechesis van de bisschop.